

SCRISOARE CIRCULARĂ - ediția 2000

40 de ani deosebiți

Salutări deosebite adevăraților credincioși, copiii lui Dumnezeu din întreaga lume care cred așa cum zice Scriptura, în scumpul Nume al Domnului nostru Isus Hristos, cu Cuvântul din Evrei 10:36-37: *“Căci aveți nevoie de răbdare, ca după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. “Încă puțină, foarte puțină vreme” și “Cel ce vine va veni și nu va zăbovi”.*

De data aceasta, aș vrea să privesc în trecut și în mod special la cei 40 de ani care au trecut de când a început lucrarea misionară din Krefeld. În Scriptură numărul 40 are o importanță deosebită. Îl găsim menționat de peste 50 de ori în diferite legături. În timpul potopului a plouat timp de 40 de zile și nopți (Gen.7:4). Moise avea 40 de ani atunci când s-a dus pentru prima dată să-i cerceteze pe frații săi (Fapte 7:17-29). După alți 40 de ani, Domnul i s-a arătat într-un rug de foc (Fapte 7:30). Copiii lui Israel au călătorit prin pustie timp de 40 de ani (Iosua 5:6). David a domnit ca împărat 40 de ani (2Sam.5:4). Solomon a domnit la fel 40 de ani (1Împărați 11:42). Isus a stat 40 de zile în pustie și a fost ispitit de Satan (Matei 4:1-11). După învierea Sa, Isus S-a arătat ucenicilor timp de 40 de zile și i-a învățat lucruri privitoare la Împărăția lui Dumnezeu (Fapte 1:1-3).

Una peste alta, pot privi în urmă la cei 47 de ani petrecuți în slujba împărăției lui Dumnezeu. Acum sunt mai sigur ca oricând că va mai fi foarte puțin timp până când se vor împlini lucrurile pe care le-a prezis Scriptura acum 2000 de ani. Atunci *“Cel pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor, vremi despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime”* (Fapte 3:21) va veni fără zăbavă, conform făgăduinței Lui (Ioan 14:1-3). Dar sunt anumite condiții care trebuie îndeplinite pentru a putea avea parte de Răpire, condiții ce-și găsesc împlinirea în umblarea noastră cu Dumnezeu. Accentul în textul nostru de introducere cade pe împlinirea voii lui Dumnezeu, *“după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit”*. Voia lui Dumnezeu trebuie să se îndeplinească în viața noastră personală și în Biserică. Doar dacă suntem plăcuți lui Dumnezeu, așa cum a fost Enoh care ne slujește drept pildă și care a fost ridicat în slavă (Evrei 11:5), vom și noi răpiți (1Tes.4:17). Acum este necesară deplina conformare cu Dumnezeu și cu Cuvântul Lui, aceasta fiind de fapt unirea Miresei cu Mirele. În viața de zi cu zi aceasta poate fi atinsă doar dacă noi trăim cu adevărat fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu.

Despre Fiul lui Dumnezeu este scris: *“Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!”* (Ps.40:8, Evrei 10:7). Domnul nostru a spus: *“Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă.”* (Matei 12:50). El s-a rugat în grădina Ghețimani: *“Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”* (Matei 26:36-42). Aceasta să fie rugăciunea noastră, căci doar în voia desăvârșită a lui Dumnezeu suntem noi sfințiți o dată pentru totdeauna, prin jertfa Lui (Evrei 10:8-10). El a devenit jertfa pentru toți cei ce vor fi sfințiți prin El și aduși la desăvârșire (Evrei 10:14). Răscumpărătorul s-a sfințit pe Sine printr-o deplină ascultare și supunere față de voia lui Dumnezeu, astfel ca cei răscumparați să poată fi sfințiți în El și în Cuvântul Lui (Ioan 17:14-19). Simțim seriozitatea timpului pe măsură ce înaintăm spre ultima fază a restituirii și pregătirii Bisericii Mireasă.

Căile lui Dumnezeu

Privind în urmă, pot vedea mâna lui Dumnezeu de-a lungul întregii mele vieți. La vârsta de 14 ani citeam deja Biblia în fiecare zi. Poate suna ciudat, dar o făceam pentru că era o dorință în inima mea. Tatăl meu, care mi-a fost și prieten și frate în Hristos, predica și aveam zilnic momente de rugăciune în familie. Adesea frații slujitori petreceau serile în casa noastră discutând asupra unor teme din Scriptură. Eu participam la acele întâlniri, dar puteam doar să ascult. Când unul întreba: *“Tu cum o vezi? Tu ce spui despre acest lucru?”*, în inima mea era întotdeauna dorința de a ști cum este corect conform Scripturii. De aceea, citeam trimiterile pentru versetul discutat, rugându-L pe Domnul să-mi dea lumină. Mulțumiri fie aduse Lui, căci de când am început să predic în 1953 m-a păzit și m-a călăuzit, astfel că am vorbit ca și cum El ar fi fost prezent în mod real în adunare. Aceasta se aplică pentru întreaga perioadă de 47 de ani.

Ca orice credincios, am crescut duhovnicește și am fost călăuzit din cunoștință în cunoștință într-o descoperire progresivă și lucrurile au devenind tot mai clare, dar totdeauna am rămas în Cuvântul Lui. Am predicat planul lui Dumnezeu și învățăturile de bază așa cum le-am găsit în Scriptură și cum mi-au fost luminate. În miile de predici pe care le-am ținut nu a trebuit să fac nici o corectură. Călăuzirea și inspirația Duhului Sfânt a fost întotdeauna desăvârșită.

Din acești ani petrecuți în slujba Împărăției lui Dumnezeu, pot alege câteva din multele trăiri pe care le-am avut. Am trăit pentru prima oară slujba remarcabilă a fratelui Branham, prin care am fost transpuși din nou în zilele Bibliei, la Karlshue, Germania, în august 1955. De la prima adunare am recunoscut că bărbatul de pe platformă este cu adevărat un om trimis de Dumnezeu. După predică, el s-a rugat pentru cei ce-și dedicaseră viața Domnului. Apoi

i-a chemat pe platformă pe cei bolnavi. Audiența, formată din peste 20.000 de oameni, a putut vedea și auzi cum a spus unor persoane anumite detalii din viața lor pe care era imposibil să le fi cunoscut. Mie mi-a devenit tot mai clar că vedeam repetându-se aceleași lucruri care avuseseră loc în slujba lui Isus Hristos și că era același semn al lui Mesia. *“De unde mă cunoști?” I-a zis Natanael. Drept răspuns Isus i-a zis: “Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.”* (Ioan 1:48). Femeii samaritence de la fântână, El i-a spus: *“Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat....”* *“Doamne”, I-a spus femeia, “văd că ești un prooroc.”... “Știu”, I-a zis femeia, “că are să vină Mesia; când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”* Isus i-a zis: *“Eu, cel care vorbește cu tine, sunt Acela”* (Ioan 4:17-26).

Imediat după prima adunare, am avut dorința să-l întâlnesc personal pe acest om al lui Dumnezeu și să vorbesc cu el. În dimineața următoare, înainte de ora 8, am întrebat de el la recepția hotelului. Pe când întrebam, omul de la recepție mi-a zis: “Nu mai aveți nevoie de nici o informație. Reverend Branham și cei ce-l însoțesc intră chiar acum în holul hotelului.” M-am întors și l-am văzut pe fratele Branham venind spre locul unde eram. S-a oprit în fața mea și arătând spre mine, a spus: “Tu ești un predicator al Evangheliei!” Apoi a arătat spre stânga și a spus “Acolo, la intrare, este soția ta!” Atins adânc în inimă și copleșit, ne-am strâns mâinile și am vorbit împreună. Din acel moment, am avut o dorință adâncă să cunosc mai mult despre slujba lui. De când mă știam, avusesem dorința să întâlnesc un om care a avut o întâlnire și-L cunoștea în mod personal pe Dumnezeu.

În iunie 1958, am participat la o convenție a revistei “Voice of Healing” (Glasul tămăduirii), organizată de reverendul Gordon Lindsay în SUA, la Dallas, Texas. Fratele Branham fusese anunțat ca vorbitor principal. Am putut vedea cu claritate că acest bărbat smerit al lui Dumnezeu era o excepție printre ceilalți evangheliști prezenți la convenție. Și am putut recunoaște că este un prooroc ca Ioan Botezătorul, un om trimis de Dumnezeu. La acea convenție am văzut cum fratele Branham spunea oamenilor din alte orașe, care veniseră pentru rugăciune, de ce aveau nevoie și care era boala de care sufereau. Unora li se spunea, printre alte detalii, locul unde trăiau, chiar orașul, strada și numărul casei. Ca urmare, credința lor creștea foarte mult și erau vindecați pe loc, chiar și cei orbi din naștere, așa cum se întâmplase în slujba Domnului nostru Isus Hristos. A avut loc o repetare a slujbei profetice a Domnului nostru ca FIU AL OMULUI. Isus a spus în Ioan 5:19-20: *“Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând... Căci Tatăl...îi arată tot ce face...”* În același fel, fratele Branham putea spune prin darul deosebirii duhurilor lucrurile care-i erau arătate prin viziuni și descoperiri divine, chiar și tainele ascunse în inimile oamenilor. El vorbea despre un mesaj pe care-l primise de la Dumnezeu, pentru poporul lui Dumnezeu.

Apoi am vrut să știu ce crede și ce învață acest om, căci văzusem că Dumnezeu era cu el. Am lăsat adresa mea fraților responsabili cu benzile, Leo Mercier și Gene Goad, ca să-mi fie trimise predicile, și am discutat și cu fratele Branham în particular. La sfârșitul acelei convenții din Dallas, el s-a uitat la mine și mi-a spus: “Tu te vei întoarce în Germania!” Pentru mine era ceva imposibil, căci în martie 1956 emigrasem împreună cu soția în Canada și nu aveam nici un gând de întoarcere. Dar deja în august 1958 ne-am întors în Germania, conform cuvântului spus de Domnul, care încă o dată s-a împlinit. Am continuat să predic în bisericile pe care le cunoscusem înainte de emigrare.

În octombrie 1959, responsabilul peste zona în care se găsea și adunarea din Krefeld, în care tatăl meu și cu mine predicam, a avertizat împotriva fratelui Branham și a învățăturilor sale. Din acel moment nu am mai fost bine primiți și nu am mai putut predica în mod liber. Câțiva frați și surori s-au retras din acea biserică, inclusiv întreaga noastră familie. Spre sfârșitul lunii decembrie, am avut o întâlnire de rugăciune la care am tradus pentru prima oară o predică a fratelui Branham direct de pe bandă. Era o *întâlnire de casă* de circa 12 – 15 persoane. Obiectivul nostru era clar: SOLA SCRIPTURA – **numai Scriptura este valabilă în ceea ce privește credința, învățătura și practica**. Prin harul lui Dumnezeu, s-a făcut un nou început și tot El a făcut și continua creștere și aducerea de multă roadă pentru veșnicie. Curând a trebuit să închiriem o sală de 70 de locuri, apoi una de 120, mai târziu una de 250, până când am cumpărat un teren în 1973 (așa cum se arătase într-o viziune) pe care am construit propria noastră biserică cu o capacitate de peste 600 de locuri.

Cu adâncă mulțumire doresc să menționez că frații cu care am început, Leonhart Russ, Paul Schmidt, Alfred Borg, Reinhold Illing și fratele meu de trup, Helmut, sunt și astăzi cu noi, după 40 de ani, slujind în biserica locală. Acest lucru nu este ca o minune, ci *este chiar o minune*. Așa cum se știe din experiență, frații sunt adesea înclinați spre independență, mulți dorind să dovedească faptul că și ei pot strânge oameni în jurul lor și să fie păstori. În toate împrejurările Dumnezeu a vegheat asupra Cuvântului Său, slujitorilor Săi și a poporului Său. Răsplata va fi mare pentru asemenea frați care slujesc Domnului fără egoism și cu lepădare de sine. Dumnezeu binecuvântează o astfel de cooperare credincioasă. Unul a sădit, altul a udat, dar Dumnezeu face să crească.

Fratele Russ a condus serviciile ca slujitor și bătrân al comunității în acești 40 de ani. Fratele Schmidt a stat credincios alături de el, slujind în biserica locală ca bătrân al comunității, dar și în lucrarea de misiune, în special în țările din fosta Uniune Sovietică. Nu voi uita niciodată acea seară de la mijlocul anilor '60, când Domnul mi-a vorbit cu o voce poruncitoare: **“Slujitorul Meu, dedică-Mi pe Leonhart Russ ca bătrân al comunității și așează lângă el pe Paul Schmidt, căci la aceasta i-am rânduit!”** Exact aceasta a fost formularea. În adunarea următoare, ambii frați au fost acceptați în unanimitate de biserică și au fost așezați în slujba de bătrâni ai comunității prin punerea

mâinilor. Fratele Borg și fratele Illing au responsabilitate în conducerea bisericii, alături de fratele meu, Helmuth. De asemenea, toți frații care ni s-au alăturat mai târziu au stat la locul lor și și-au îndeplinit cu credincioșie lucrarea în biserică și pe câmpul de misiune.

Aceasta este soarta noastră, de a fi în slujba Domnului, astfel ca El să-și continue lucrarea prin Biserica Sa, după cum este scris: *“Cât este ziuă trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea când nimeni nu mai poate să lucreze”* (Ioan 9:4). La sfârșitul timpului de har pentru neamuri, credinciosul Dumnezeu ne-a așezat într-un chip minunat în planul Său pentru timpul de sfârșit. Noi participăm în mod conștient la ultima parte a planului de mântuire. La prima venire a lui Hristos, numai credincioșii aleși cu adevărat au văzut și au avut parte de împlinirea proorociilor din Scriptură. La fel este acum, în această generație dinaintea celei de a doua veniri a lui Hristos: numai cei aleși cu adevărat vor recunoaște ce face Dumnezeu. Rămâne adevărat că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși (Matei 22:14). La fel de adevărat este și ceea ce este scris: *“Tot așa, și în vremea de față este o rămășiță datorită unei alegeri prin har...Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat...”* (Romani 11:5-7). Același lucru se aplică și Bisericii dintre neamuri. Toți credincioșii din denominații au propriile lor planuri și programe “creștine”, conform bisericii și lucrării misionare căreia îi aparțin. Numai adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt copii ai făgăduinței (Galateni 4:8). Ei recunosc cercetarea plină de har și trăiesc ceea ce a făgăduit Dumnezeu.

Pus în slujbă în mod divin

Așa a hotărât scumpul nostru Domn, ca eu, cel mai neînsemnat dintre slujitorii Lui, să am o mare parte în vestirea Cuvântului Său în întreaga lume. Ce a văzut El în mine eu nu știu, poate a fost ceea ce El însuși a pus în mine, căci eu personal nu am nimic din ceea ce El ar putea folosi. El este Stăpân și El nu poate fi influențat și face toate lucrurile conform hotărârii Sale. Așa a plăcut Domnului să mă cheme în ziua de 2 aprilie 1962 și să mă trimită în mod direct, așa cum a făcut-o cu apostolii și proorocii Lui. Pot depune mărturie despre chemarea și trimiterea mea cu aceeași credincioșie divină cu care Pavel a vorbit despre chemare și trimiterea lui. Aș putea spune, și chiar o spun – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – unde și când s-a întâmplat și pot repeta cu exactitate cuvintele care mi-au fost spuse. Pentru mine are o deosebită însemnătate faptul că Pavel a primit chemarea în limba lui maternă, ebraica, din gura Domnului Cel înviat și glorificat (Fapte 26:14). Cu aceeași siguranță, pot mărturisii că am auzit vocea puternică, pătrunzătoare și poruncitoare a Domnului Cel înviat, în limba mea maternă, germana: “Slujitorul Meu, timpul tău pentru acest oraș se apropie de sfârșit. Te voi trimite în alte orașe să predici Cuvântul Meu.”

Vocea venea de sus, din partea dreaptă. În acel moment, puterea fizică m-a părăsit și am căzut pe partea stângă, cu fața la pământ. Și Pavel a căzut la pământ când s-a întâlnit cu Domnul (Fapte 9:4). În clipa următoare, am fost luat afară din trup și am văzut, dintr-o altă dimensiune, cum stăteam în cameră, cu mâinile întinse și spuneam următoarele cuvinte: “Doamne, ei nu mă vor asculta. Ei au totul din belșug și nu mă vor asculta.” Apoi Domnul a vorbit din nou: “Slujitorul Meu, va veni timpul când ei te vor asculta. Depozitează hrană, căci va veni o mare foamete. Atunci tu vei sta în mijlocul poporului și vei împărți hrana.” Ultimele cuvinte ale chemării cerești, au fost: “Slujitorul Meu, nu înființa biserici locale și nu publica o carte de cântări, căci acesta este semnul unei denominații.” Toate cuvintele acestei chemări sunt la fel de adevărate ca și cuvintele din Biblie cu care Pavel a fost chemat. Nimeni nu-și poate imagina ce ABSOLUT este în legătură cu o trimitere directă și personală din partea Domnului. Satan și tot iadul pot să mă atace: hotărârea divină și trăirea pe care am avut-o va rămâne adevărată pentru veșnicie.

Anul 1961 a fost apogeul “Războiului rece”, când a avut loc și criza rachetelor din Cuba. Nikita Hrușciiov, Secretarul general al Uniunii Sovietice a bătut cu pantoful în pupitru la ONU și a strigat: “Noi nu vom fi de acord niciodată! Noi nu vom fi de acord niciodată!” În Berlin, tancurile rusești și cele americane au stat față în față la Poarta Brandenburg. Președintele SUA, John F. Kennedy a spus: “Voi face din Berlin un exemplu!” Pe 13 august, soldații ruși au început să ridice “Zidul Berlinului”. În țara noastră era o mare tensiune politică, asemănătoare cu cea din timpul blocadei Berlinului de către sovietici din anii 1948/49 (când s-au aruncat alimente cu parașuta în Berlinul încercuit). De aceea, am avut impresia că țara va trece printr-o catastrofă și va urma o foamete asemănătoare cu cea de după al doilea război mondial. Și noi chiar am depozitat hrană naturală și alimente. Dar lunile au trecut, fără să se întâmple nici o catastrofă. Personal, am ajuns într-o stare de disperare, căci anunțasem o foamete, așa cum îmi spusese Domnul, și nu se întâmplase nimic. Nici nu am vrut să mai predic și chiar am spus Domnului: “Dacă Tu nu îmi dai un răspuns, atunci ia-mi viața!”

În acel moment crucial, mi-a venit gândul să mă duc în SUA să-l văd pe fratele Branham. Știam despre darul lui de deosebire și așteptam ca Domnul să-mi dea un răspuns prin el. Și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, așa s-a și întâmplat. Pe 3 decembrie 1962, am stat la o masă patru persoane: fratele Branham, eu însumi, fratele Banks Woods și fratele Sothmann. Fratele Branham m-a întrebat despre situația duhovnicească din Germania și Elveția, dacă mesajul predicat a fost crezut. M-a întrebat de fratele Erwin Mueller și Dr. Adolf Guggenbuehl, căci Dr. Guggenbuehl din Elveția aranjase adunările pentru fratele Mueller în Germania. Conversația se prelungea și eu am devenit nerăbdător, pentru că în inima mea era o întrebare arzătoare: să știu ce înțeles aveau cuvintele pe care Domnul mi le spusese. Am intervenit și am spus doar atât: “Frate Branham, am ceva deosebit pe inimă. Aș putea să

te întreb despre acest lucru?” Spontan, el m-a privit, și-a ridicat mâna puțin peste masă și a spus: “Frate Frank, pot să-ți spun de ce ai venit să mă vezi? Domnul ți-a vorbit. Pot să-ți spun ce ți-a vorbit El?” și a repetat cuvânt cu cuvânt, propoziție cu propoziție, în aceeași ordine, ceea ce-mi spusese Domnul în acea dimineață de 2 aprilie 1962. Eram copleșit și fără grai. Apoi fratele Branham a continuat, și a spus: “Frate Frank, tu nu ai înțeles ceea ce ți-a spus Domnul. Tu te-ai gândit că va veni o foamete naturală și de aceea ai depozitat hrană naturală și alimente. Dar Domnul va trimite o foamete după auzirea Cuvântului Său. Și hrana pe care trebuie s-o depozitezi este Cuvântul lui Dumnezeu făgăduit pentru acest timp, pe care Domnul l-a descoperit, aflat în predicile care sunt înregistrate pe bandă”. Și a adăugat: “Așteaptă cu împărțirea hranei până când vei primi și restul.” Această parte nu am înțeles-o, dar nici nu puteam întreba și de aceea am lăsat-o pentru mai târziu. Cum puteam ști atunci că fratele Branham, după ce va predica în martie 1963 despre cele șapte peceti din cartea Apocalipsei și despre alte teme importante, cum ar fi “Căsătorie și despărțire”, va fi luat în slavă după numai trei ani, în 24 decembrie 1965? La sfârșitul întâlnirii, fratele Branham și-a pus mâinile, m-a îmbrățișat și s-a rugat pentru mine.

Eu sunt recunoscător Domnului pentru răspunsul dat, care era în același timp și o confirmare. Mi-am îndeplinit slujba în două direcții: am călătorit din țară în țară și din oraș în oraș predicând Cuvântul lui Dumnezeu conform trimiterii și am tradus în limba germană peste 200 de predici ale fratelui Branham, mesagerul lui Dumnezeu pentru acest timp. Sunt răspunzător și pentru publicarea predicilor sale în multe alte limbi. În felul acesta, poporul lui Dumnezeu primește hrana duhovnicească, Cuvântul făgăduit și descoperit pentru acest ceas.

Doar datorită inițiativei mele au ajuns să fie tipărite în formă de broșură predicile înregistrate până la plecarea fratelui Branham. Dacă nu i-aș fi chemat pe frați după înmormântarea fratelui Branham – printre ei erau Roy Borders, Pearry Green, Lee Vayle și alții - și nu le-aș fi spus despre trimiterea pe care o promisem de la Domnul și despre ceea ce trebuia făcut atunci, slujba omului trimis de Dumnezeu ar fi fost îngropată împreună cu el și întreaga lume nu ar fi auzit niciodată despre mesajul timpului de sfârșit. Dumnezeu știe toate lucrurile și le planifică într-un mod desăvârșit. Frații Woods și Sothmann au fost prezenți ca martori pentru a confirma întâlnirea mea cu fratele Branham din decembrie 1962. Dumnezeu s-a îngrijit pentru toate lucrurile care se petrec acum, după îndrumările corespunzătoare. Așa că ceea ce părea un sfârșit, a devenit un nou început.

Frații din SUA, care au fost în jurul fratelui Branham, au așteptat cu toții, fără excepție, învierea sa și au amânat înmormântarea sa până la Paștele din 1966. Chiar și la cimitir, cântarea “Crede numai” a fost cântată timp de două ore de cei îndoliați care se așteptau ca el să învie înainte de coborârea sicriului în groapă. Eu nu am cântat, am plâns, m-am rugat și am vorbit cu Domnul meu. În seara aceleiași zile, pe când mă aflam în camera de hotel, o pace adâncă mi-a pătruns deodată în inimă. Era ca și cum o povară grea era ridicată de pe mine și se părea că Domnul schimbă întristarea mea în bucurie. Acolo mi-a vorbit puternic în inima mea: “Acum a venit timpul să împarți hrana.” După ce am primit această îndrumare, i-am chemat pe frați chiar în dimineața următoare pentru o discuție decisivă. Fratele Roy Borders a luat asupra lui responsabilitatea de a tipări și publica predicile fratelui Branham.

Biserica, ca bază

Sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru biserica locală din Krefeld care a participat de la început la trimiterea pe care o promisem. Îi sunt recunoscător și pentru cei care se consideră o parte a acesteia. Așa cum Domnul m-a îndrumat, nu am înființat nici o biserică locală, în nici un oraș. Sarcina mea este să ajung la toți copiii lui Dumnezeu care sunt încă împrăștiați prin diferite biserici și să împărtășesc cu ei Cuvântul lui Dumnezeu. Este de asemenea cunoscut că toate bisericile și-au publicat propria lor carte de cântări, pentru a deosebi denumirea lor de a altora. Eu pot cânta din orice carte de cântări, dar nu-mi este îngăduit să public vreuna. Așa cum a afirmat foarte clar fratele Branham, această ultimă trezire nu va aduce la suprafață o nouă biserică organizată, ci Biserica Mireasă a lui Isus Hristos.

Noi găsim chemarea lui Pavel scrisă de trei ori în cartea Faptelor. El a pus mult accent pe faptul că a fost trimis în mod divin. Căci numai slujba care este în legătură cu o trimitere divină era legitimarea lui. În epistolele lui, el spune despre sine cine este el: un apostol al lui Isus Hristos, unul care a fost trimis în mod direct. Aceasta excludea o trimitere omenească. În această legătură, el se referă la sine ca la un slujitor al lui Hristos: “*Pavel, rob (slujitor) al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte să vestească Evanghelia lui Dumnezeu...*” (Romani 1:1). El nu s-a așezat singur în această poziție înaltă, ci mai degrabă se referă la slujba care i-a fost încredințată. El a fost rânduit să predice întreg planul lui Dumnezeu (Fapte 20:27). Ca slujitor și martor, era sarcina lui să deschidă ochii oamenilor prin arătarea celor scrise în Scriptură (Fapte 26:16-18). Lui îi fusese descoperită taina manifestării lui Dumnezeu în Hristos, taina manifestării lui Hristos în Biserică și toate celelalte taine, până la transformarea trupurilor noastre muritoare atunci când va avea loc prima înviere și răpire la revenirea lui Hristos (1 Corinteni 15:1, 1 Tesaloniceni 4 și alte texte). Chemarea lui extraordinară a fost în legătură cu o slujbă de învățătură deosebită pentru Biserica lui Isus Hristos.

Scopul lui era să prezinte lui Hristos o fecioară, dar s-a temut că așa cum a fost amăgită Eva, la fel Biserica să nu fie înșelată (2 Corinteni 11:2,3). În ciuda acestui lucru, el era convins și încredințat că Domnul va avea grijă de ai Săi: “*ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta,*

ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:27). În epistola către Tit, apostolul își deschide inima și putem vedea chemarea și trimiterea lui în legătură cu credința celor aleși și cu cunoașterea lui Dumnezeu în tot adevărul: *“Pavel, rob (slujitor) al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia, în nădejdea vieții veșnice făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă, ci și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru”* (Tit 1:1-3). Aceasta este ceea ce poate fi numit și astăzi “a sluji conform însărcinării date de Dumnezeu”. Descoperirea adevărului se face întotdeauna prin propovăduirea Cuvântului de către cei însărcinați de Dumnezeu.

O chemare și trimitere directă ca aceasta i-a fost dată lui William Branham pe data de 7 mai 1946. El a fost proorocul făgăduit care trebuia să se ridice înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșată, pentru a întoarce inimile copiilor lui Dumnezeu la credința părinților de credință, apostolii de la început (Maleahi 4:5,6; Matei 17:11; Fapte 3:19-21). Lui i-a descoperit Domnul care a fost de fapt păcatul din grădina Eden. La fel ca lui Pavel, i-a fost descoperit și lui întreg planul de mântuire. Cu toată încredințarea se poate spune că Dumnezeu i-a descoperit întregul Său Cuvânt, de la Geneza până la Apocalipsa. Toate adevărurile ascunse în Biblie și care au fost pierdute în decursul istoriei, sunt acum făcute cunoscute. Încă o dată noi putem trăi cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și putem fi hrăniți cu mana ascunsă. Pavel a pus temelia la început – fratele Branham a făcut același lucru la sfârșitul timpului de har. Pavel a fost un apostol și învățător rânduit de Dumnezeu și de aceea se referă la sine ca fiind un “*slujitor împreună cu Dumnezeu*” (1 Corinteni 3:9-15, 2 Corinteni 6:1), un “*trimis împuternicit al lui Isus Hristos*” (2 Corinteni 5:16-21). Aceleași lucruri se aplică și fratelui Branham. El a învățat și a făcut aceleași lucruri. În 1 Corinteni cap.4, apostolul Pavel îi mustră pe credincioși ca un ispravnic al tainelor lui Dumnezeu. Învățătura și practica descoperită lui sunt obligatorii pentru Biserica nou-testamentară. Chiar și astăzi este unicul model valabil înaintea lui Dumnezeu. Numai ceea ce coincide perfect cu acest model, fără cea mai mică deviere, vine de la Dumnezeu și este cu adevărat “credință cum zice Scriptura”. Că și eu am primit o asemenea chemare, nu pot și nu o voi tăgădui. Dimpotrivă, am astăzi aceeași responsabilitate pe care au avut-o bărbaii lui Dumnezeu dinaintea mea.

Confirmat de Scriptură

De la începutul anilor '70, predicile fratelui Branham au fost expediate nu numai din Jeffersonville, SUA, ci și din Edmonton, Canada, sub responsabilitatea lui Don Bablitz. În iulie 1975, când mă aflam în vizită acolo, el mi-a spus despre toate țările unde erau expediate predicile. El era pur și simplu copleșit de faptul că mesajul era dus în toată lumea prin slujba mea. Deodată, el mi-a spus: “Frate Frank, putem vedea slujba fratelui Branham în Biblie. Dar cum este cu slujba ta? Poate fi găsită de asemenea în Biblie?” Nu mă gândisem niciodată la așa ceva înainte și de aceea l-am repezit un pic: “Oprește-te! Nu vorbi în felul acesta! Cum ar putea să fie slujba mea în Biblie?”

Foarte devreme în ziua următoare, m-am sculat să citesc din Biblie, când, deodată, aceeași voce a Domnului mi-a vorbit: “Slujitorul Meu, Eu te-am rânduit conform Matei 24:45 ca să dai hrana la vremea hotărâtă.” Am fost șocat. Până în acel moment, Matei 24 fusese pentru mine un capitol în care Domnul vorbea despre timpul de sfârșit, despre Israel, despre războaie, cutremure, despre prooroci și hristoși mincinoși, despre Israel simbolizat printr-un smochin care vine din nou la viață. Dar acum eram atins în adâncul inimii pe când citeam versetele 45-47, unde scrie: “*Care este deci robul (slujitorul) credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale*” (Matei 24:45-47). Aceasta a fost o descoperire biblică și o confirmare directă. Dacă slujba de sfârșit nu ar fi bazată pe o făgăduință, atunci nu ar avea nici o semnificație în planul de mântuire pentru timpul de sfârșit, nu ar avea nici o legitimare și nu ar avea nici un drept divin să existe.

Dacă citim Matei 25, observăm că punctul principal este venirea Mirelui. Dar înainte de întoarcerea Mirelui, trebuie ca învățăturile originale să fie vestite în totalitate și fără compromis. După ce toate lucrurile au fost reasezate prin slujba profetică, ele trebuie răspândite prin slujba de învățătură cu toți cei din Casa Domnului. Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL din Cuvântul Său. Rânduiala divină trebuie reasezată complet în acest timp de sfârșit. Toți cei ce ascultă ceea ce vorbește Bisericii Duhul, vor auzi Cuvântul descoperit. Și toți cei ce l-au primit, o vor dovedi prin credință și ascultare (supunere). Numai atunci au ei acces în Sfânta Sfintelor și au parte de bogățiile pregătite pentru ei. Ei mănâncă din mana proaspătă și trăiesc prin Cuvântul descoperit care a fost făgăduit pentru acest timp. Domnul a prezis o foamete duhovnicească în Amos 8:11. De aceea, El a vegheat asupra propriului Său Cuvânt ca să-l împlinească, astfel ca ai Săi să aibă parte de hrana făgăduită, prin care să trăiască duhovnicește.

Două perioade de timp

Cei 40 de ani între 1960 – 2000, pot fi împărțiți în două perioade de timp. Perioada anilor '60 și '70 a fost foarte importantă în ceea ce privește biserica locală și lucrarea de misiune și a arătat o continuă creștere.

Am făcut prima călătorie misionară în afara Europei în anul 1964, în țările din Orientul Apropiat până în India. În anul 1966, l-am invitat pe rev. Pearry Green din Tucson, Arizona, SUA, să depună mărturie despre lucrurile pe care le-a văzut cu ochii lui și le-a auzit cu propriile lui urechi în slujba fratelui Branham. Ca martor ocular, el a depus o mărturie extraordinară în Germania și țările înconjurătoare. Din acel timp, și eu am slujit adesea în țările vest europene, predicând Evanghelia slăvită a lui Isus Hristos și mesajul pentru timpul sfârșitului. După ce am primit predicile tipărite, am început să le traducem și să le publicăm. Între anii 1968 – 1978 am avut un program de 20 minute în fiecare duminică dimineața la Radio Luxemburg. În acel timp am reușit să ajung la oamenii din întreaga Europă, din Republica Democrată Germană și vorbitorii de limba germană din țările Europei de est.

Din anul 1968 am slujit și în țările aflate dincolo de “cortina de fier”, în cele mai periculoase situații. În multe biserici mi s-au deschis ușile și am putut împărtăși mesajul acestui timp. În anii 70’, Domnul a atins inima președintelui Uniunii Baptiste din Moscova, care a spus: “Frate Frank, noi ne asumăm responsabilitatea pentru tine în fața autorităților și tu ești liber să predici în țara noastră ori de câte ori Domnul deschide o ușă.” În acel timp era necesar să obții un permis special de la departamentul pentru străini al miliției și pentru cazul când voiai doar să saluți o adunare! Dacă aș menționa cum a fost Domnul cu mine, cum m-a păzit și m-a călăuzit în timp ce vizitam toate aceste țări, ar putea fi scrisă o altă carte. Îmi amintesc acei ani de confruntare Est – Vest, până la schimbarea din 1989. Când trupele Pactului de la Varșovia au ocupat Cehoslovacia, în 1968, am fost prins între tancurile rusești în timp ce conduceam mașina de la Praga spre granița poloneză și a trebuit să depășesc convoiul de tancuri. Cât de des am purtat în bagaje casete și literatură! Dacă aș fi fost prins cu ele, cu siguranță aș fi înfundat pușcăria! În întreg blocul răsăritean literatura creștină de orice fel și Biblia erau pe primul loc pe listele cu lucruri interzise. La Praga și în Berlinul de Est au fost emise ordine de arestare pe numele meu. În Berlinul de Est am fost prins cu un proiector și cu filmul “Adâncul cheamă adâncul” de fratele Branham și am fost închis într-o celulă timp de câteva ore. Uitându-mă la camera video de supraveghere, mă simțeam în siguranță, știind că Domnul era cu mine. Când am fost interogat, am depus mărturie la fel de liber ca întotdeauna. L-am mărturisit pe Răscumpărătorul meu și chemarea mea, așa cum a făcut-o și Pavel în fața celor mari și celor mici, în orice situație. Prin călătoriile misionare pe care le-am făcut în fiecare lună, prin programele radio și prin publicarea predicilor fratelui Branham lucrarea a fost făcută și nenumărate suflete din toată lumea au fost salvate, eliberate și binecuvântate, și mulți au fost vindecați.

Pentru mine personal, anii 1968 – 1978 au fost deosebiți. Au fost ani de părtășie aproape netulburată cu Dumnezeu. De câteva ori mi-au fost date pasaje din Scriptură din care trebuia să vorbesc. Domnul spunea: “Slujitorul Meu, stai în fața poporului Meu și citește...” De asemenea, Domnul a dat îndrumări pentru cei ce erau în lipsuri sau când eram îngrijorat pentru cineva. Odată, când o soră era într-un mare necaz, mi s-a spus cu privire la ea: “Slujitorul Meu, du-te și vorbește Cuvântul!” Minunea s-a petrecut pe loc. Altă dată, Domnul a vorbit în legătură cu un frate foarte bolnav: “Slujitorul Meu, du-te la el, ia-i pe bătrâni cu tine și citește cuvântul pe care proorocul Isaia l-a vorbit lui Ezechia!” Imediat a fost vindecat de cancer.

În octombrie 1976, Domnul mi-a vorbit cu tărie: “Slujitorul Meu, anulează călătoria în India!” Aveam deja biletele în mână și mai erau circa 48 de ore până la plecare. În jurul orei 10:00 dimineața și apoi din nou la 11:30, Domnul a spus: “Anulează călătoria în India!” M-am supus, fără să știu de ce, și am trimis fraților din India telegrame în care spuneam: “Călătoria în India este anulată. Vă voi scrie o scrisoare.” După numai două zile, am aflat de la știri că avionul pe ruta Bombay – Madras, pentru care făcusem rezervare, a luat foc după decolare, așa cum s-a întâmplat recent cu avionul Concorde la Paris, și toți cei 96 pasageri au murit în flăcări. Un bărbat de la centrul de presă din Cologne a sunat la Centrul de misiune din Krefeld pentru a anunța trista veste, și anume că misionarul Ewald Frank s-a aflat printre cei 96 pasageri care au fost uciși. Atunci am fost chemat la telefon și i-am putut spune personal acelui domn că eram încă în viață! El m-a asigurat din nou că a citit numele meu pe lista pasagerilor dispăruți. Da, Dumnezeu este credincios!

Era o umblare cu Dumnezeu asemănătoare cu cea trăită de Iov, în care mă bucuram de protecție din toate părțile. Dar încercările și probele nu au întârziat să vină asupra mea și a familiei mele. În 1970, cel de al patrulea copil al nostru, care de câteva zile nu mai dăduse nici un semn de viață, a fost scos din pântecul mamei printr-o operație foarte grea. Au fost necesare câteva transfuzii de sânge pentru a-i salva viața. Nu ni s-a permis să vedem copilul din cauza stării de descompunere în care se afla. În 1980, după o călătorie în Africa, în Ghana, m-am îmbolnăvit de malarie tropicală. Profesorul de la spitalul principal din Krefeld a spus echipei de medici, în trei zile consecutive, crezând că sunt în stare de inconștiență: “Este prea târziu!” Am fost pus pe targă și împins într-o cameră în care oamenii era lăsați să moară. Numai printr-o minune a lui Dumnezeu mai sunt astăzi în viață. În chiar clipa morții, Domnul mi-a îngăduit să trăiesc, în avans, răpirea. Am părăsit trupul meu firesc și eram în trupul de slavă împreună cu o mulțime de oameni îmbrăcați în alb, care urcau în văzduh. Toți erau tineri, toate surorile aveau părul lung, atârând pe spate, și împreună urcam cu toții maiestuos mai sus și mai sus. Am văzut Cetatea cea Sfântă în forma unei piramide și de asemenea slava lui Dumnezeu. Când m-am întors în trupul meu am fost cumplit de dezamăgit și am plâns cu amar. Dar slujba nu era încă terminată. În toate încercările și trăirile pe care le-am avut, mi-am dat seama că viața mea pământească nu este o excepție, ci trebuie să fie ca a tuturor celorlalți. Diferența este numai la nivel duhovnicesc, conform trimeriei divine pentru Biserică.

Centrul de misiune

De Paște 1974 am inaugurat clădirea bisericii noastre, care a devenit un loc al binecuvântării pentru mii de oameni din Europa și din întreaga lume. Nu este o catedrală, seamănă mai degrabă cu staulul din Betleem, decât cu o clădire sfântă cu turlă. Având în vedere apropiata revenire a lui Hristos, noi am dorit doar un loc în care să ne putem aduna și în care nu ceea ce se vede contează, ci lăuntru credincioșilor, care formează templul duhovnicesc al lui Dumnezeu, în care Domnul ar trebui să-și găsească plăcerea, după cum este scris: *“...Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.’”* (2 Corinteni 6:16).

Pe la mijlocul anilor '70, frații din cadrul mesajului din SUA și Canada au început să pună accent pe anul 1977 ca fiind cel al răpirii. Din nou credinciosul Domn mi-a vorbit la timpul potrivit direct din cer, arătându-mi că nimeni nu poate cunoaște ziua sau ora venirii Sale. Era într-o frumoasă zi de septembrie, anul 1975, când umbra serii începea să coboare. Tocmai veneam din spatele bisericii, când, deodată, vocea poruncitoare, care totdeauna vine de sus și din dreapta, mi-a vorbit din nou. De la primul cuvânt m-am oprit cu respect și am ascultat ce mi se spunea: *“Slujitorul Meu, mergi pe proprietatea vecină și dedică-Mi pământul de lângă ea, căci trebuie pregătite dormitoare. Oamenii care vor veni din toate națiunile au nevoie de cazare.”* M-am întors, am trecut prin mica poartă care duce spre supermagazin, am intrat pe pământul proprietății vecine, am îngenuncheat printre tufișuri și l-am dedicat Domnului. Curând prima clădire a fost construită pe proprietatea care măsoară acum aproape un hectar.

Pe când prima clădire era aproape terminată, fratele Schmidt s-a apropiat de mine și a spus, arătând spre ea: *“Frate Frank, o singură clădire nu este de ajuns nici pentru jumătate din oaspeții care vor veni.”* Această afirmație a căzut adânc în inima mea și m-am gândit mult la ea. După câteva zile, am deschis Biblia într-o dimineață și ochii mi-au căzut pe pasajul din 2 Cronici 14, unde scrie: *“...Au zidit dar, și au izbutit”* (vers. 7b). În Biblia germană acest pasaj este la plural: *“Au zidit clădiri...”*. Am citit textul din nou și am îngenuncheat, știind cu siguranță că Domnul a vrut să-mi vorbească. De data aceasta nu a fost o voce audibilă, ci ceva vorbea în inima mea: *“Ridică două clădiri asemănătoare!”* și așa am și făcut. Prin credință și cu ajutorul fraților, am ridicat două clădiri misionare în anii 1977 și 1978. La începutul anilor '90 am putut construi clădirea tipografiei. Putem găzdui până la 300 de oaspeți și putem servi masa în cantină la 400 de persoane odată. Lucrarea misionară s-a răspândit, însoțită vizibil de binecuvântările Celui Atotputernic. Nimeni nu a auzit vreodată menționându-se banii. Toți oaspeții care vin, sunt găzduiți și nu trebuie să plătească nimic pentru cazare sau masă. De asemenea, pentru cărțile, broșurile, casetele audio sau video trimise în toată lumea, nimeni nu a trebuit să plătească nimic.

Cercetați duhurile

Această stare ca de paradis nu putea continua fără ca vrăjmașul să nu acționeze, așa cum s-a întâmplat cu Iov, când i s-a permis să aducă asupra lui o mare nenorocire. Dar Dumnezeu acum, ca și atunci, a restituit îndoit (Iov 42:10,11; Iacov 5:7-11). Dacă ne uităm la exemplele din Scriptură, vedem că Satan a fost întotdeauna împotriva celor ce purtau Cuvântul lui Dumnezeu. S-a întâmplat exact așa cum zice Scriptura: *“Lovește pe păstor și se vor risipi oile”* (Zaharia 13:7) și de asemenea *“Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?”* (Luca 23:31). Proorocii și slujitorii lui Dumnezeu au trebuit să treacă prin multe încercări și prigoane (Evrei 11:32-40). De la neprihănitul Abel până la proorocul Zaharia, ei au trebuit să îndure mânia vrăjmașului. Satan, domnitorul acestei lumi a întinericului, nu poate suporta influența divină a Cuvântului și vrăjmașul este un ucigaș de la început, un mincinos și un distrugător. Începând cu Cain sămânța lui a încercat să ucidă sămânța lui Dumnezeu și s-o distrugă. El începe cu cei căsătoriți, continuă cu familiile și merge până la Biserică și la toată lucrarea lui Dumnezeu. Chiar toată creația suspină și suferă după căderea în păcat (Romani 8:19-22), așa că Dumnezeu va trebui la sfârșit să facă toate lucrurile noi (Apocalipsa 21:5).

Dacă vrăjmașul nu poate ucide trupul, el va ucide reputația prin răspândirea de minciuni, căci el este pârâșul fraților. Vrăjmașul va ataca întotdeauna cu “este scris”, dar răsuște Cuvântul, așa cum a făcut-o atunci când L-a ispitit pe Domnul nostru (Matei 4:1-11). El folosește Scriptura, dar folosește întotdeauna propria lui interpretare a acesteia. Orice afirmație inspirată de el poate fi ca o injecție mortală. Otrava șarpelui stă în limbile înșelătoare de care el abuzează și gâtul unor astfel de oameni este un mormânt deschis, cum este scris în Romani 3:13-18. Iacov descrie limba ca pe un rău care nu se poate înfrâna și pe care nimeni nu a putut s-o îmblânzească (Iacov 3:1-12). Vrăjmașul face totul cu intenția de a distruge credibilitatea celui ce poartă Cuvântul divin și de a produce vrăjmașie. Întotdeauna a fost la fel: dușmanul îi va zăpăci pe cei ce privesc la un om, vor găsi ceva de care să se poticnească și mai târziu vor întoarce toată povestea ca să se scuze. Când Isus mergea pe drumul spre Ghetsimani, a spus: *“în noaptea aceasta toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire...”* (Matei 26:31). Desigur, cei ce au primit o legătură personală cu Domnul și Mântuitorul lor printr-o slujbă rânduită de Dumnezeu, vor rezista până la capăt și vor găsi drumul înapoi, chiar și după ce a avut loc atacul celui rău. Ei știu că Satan este cel ce distruge și ei nu merg alături de lucrarea lui distrugătoare.

Ceea ce s-a întâmplat în grădina Eden se poate repeta cu bărbații lui Dumnezeu. Satan a influențat-o pe Eva și ea l-a înșelat pe Adam al ei, cel căruia Domnul Dumnezeu îi vorbise direct și personal. Vrajmașul știe cum să acționeze. El începe cu ceea ce a spus Dumnezeu, apoi o răsuțește și o întoarce exact în sensul opus, folosind propriile lui argumente. De aceea l-a mustrat Dumnezeu pe Adam, *“Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale...”* (Genesa 3:17). Dacă cineva nu este căsătorit, luați de exemplu pe Iosif, căruia o femeie i-a spus – putea fi chiar doamna Potifar cu reputația și influența ei – *“Culcă-te cu mine!”*, apoi să tragă haina de pe el ca să întoarcă toată povestea împotriva lui. Pentru că ținea în mână dovada, minciuna ei a fost crezută foarte ușor (Genesa 39). Tot restul se potrivește cu situația de ansamblu.

Așa a fost de la început că Dumnezeu a permis să se întâmple în viața slujitorilor Săi lucruri pe care noi nu le putem înțelege. Moise și-a luat o nevestă etiopiană și sora lui, proorocița Maria, a crezut că face bine să se plângă împotriva acestui lucru; și a fost lovită cu lepră. Domnul Dumnezeu le-a cerut ei și lui Aaron să vină la cortul întâlnirii, ca să poată auzi adevărul direct de la Dumnezeu (Numeri 12). În Deuteronom 34:10 ni se spune: *“în Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față”*. Samson, un răspuns la rugăciune, un fiu făgăduit, dedicat lui Dumnezeu din pântecele mamei lui, s-a dus la Gaza, în țara Filistenilor și a intrat la o curvă. Și asta după ce Duhul lui Dumnezeu începuse să-l miște! (Judecători cap.13-16). Chiar și David a făcut ceva ce noi nu putem înțelege. A comis adulter, luând nevasta lui Urie, și chiar a pus să fie omorât bărbatul ei, devenind astfel un ucigaș (2 Samuel 11). Acest lucru nu a plăcut Domnului. Dar noi încă citim Psalmii și Isus Hristos este numit Fiul lui David. Lui nu i-a cerut nimeni să abdice, nu i s-a interzis să cânte sau să predice. Numai Domnul face o scurtă declarație despre cei la care a venit Cuvântul: *“Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Prea înalt. Însă veți muri ca niște oameni...”* (Psalm 82:6,7) și de asemenea *“Dacă Legea a numit ‘dumnezei’ pe aceia cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, și Scriptura nu poate fi desființată...”* (Ioan 10:35). Slujitorii lui Dumnezeu nu sunt sub autoritatea Bisericii, ci sunt răspunzători numai față de Dumnezeu, fiind judecați de El. De aceea avem o atenționare foarte serioasă: *“Cine ești tu care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea”* (Romani 14:4). Ei sunt oameni ca toți ceilalți. Partea divină în ei este Cuvântul lui Dumnezeu ca substanță supranaturală, prin care noi ne facem părtași firii dumnezeiești (2 Petru 1:3,4). Ei sunt vase pământești umplute cu un conținut divin (2 Corinteni 4:7).

De fiecare dată când apare un slujitor al lui Dumnezeu, duhurile sunt cercetate și separate. Oamenii trebuie să se decidă dacă primesc sau resping acea slujbă. *“În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia o mireasmă de la viață spre viață”* (2 Corinteni 2:15,16). Chiar și despre Domnul nostru este scris că va fi un locaș sfânt pentru unii, iar pentru alții o piatră de poticnire (Isaia 8:14,15). Apostolul Petru scrie despre această piatră din capul unghiului, aleasă și scumpă, și cei ce-și vor pune nădejdea în El nu vor fi dați de rușine. Dar el menționează și pe zidarii care au lepădat această piatră, care a ajuns să fie pentru ei o piatră de poticnire datorită necredinței lor (1 Petru 2:1-8). El este rânduit pentru ridicarea unora și pentru prăbușirea altora și să fie un semn care să stârnească împotrivire (Luca 2:34). Cărturarii și fariseii cei fățarnici încercau să se certe cu Domnul nostru cu orice ocazie, băgând fitile cu privire la nașterea Sa: *“Noi nu suntem copii născuți din curvie”* (Ioan 8:41). Ei ar fi trebuit să știe că Răscumpărătorul trebuia să fie născut de o fecioară, nu de o femeie, după cum este scris (Isaia 7:14, Luca 1:27). Ceea ce contează este întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu. Așa de sigur cum există viață în Cuvântul original venit prin inspirație divină, la fel de sigur este moartea duhovnicească și înșelare în orice inspirație falsă.

În acești 50 de ani care au trecut, socotind din 1949 când am avut deplina trăire a mântuirii cu Domnul, am avut parte de ambele lucruri: creșterea în dragoste divină și distrugerea prin ură drăcească. În 1953, de Rusalii, am fost martorul unei revărsări a Duhului Sfânt, când câteva sute de oameni au fost botezați în același timp cu Duhul Sfânt. Deodată, din mijlocul adunării, a izbucnit o cântare cerească în alte limbi care s-a răspândit în toată adunarea și a devenit tot mai puternică; toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt, au vorbit și au cântat în alte limbi într-o atmosferă cerească. În biserica din Krefeld am trăit timp de mulți ani binecuvântările lui Dumnezeu prin întrebuițarea darurilor duhovnicești și în special prin darul proorociei. Dar apoi a trebuit să trăim cât de distrugătoare este folosirea greșită a aceluiași dar. S-ar putea ca intenția să fie bună, chiar să încerce să-L ajute pe Dumnezeu, dar experiența ne învață următoarea lecție: tot ce vine de la Dumnezeu va fi pentru ridicarea noastră și va fi o binecuvântare. Acolo unde pătrunde voința proprie a unor oameni care folosesc un dar duhovnicesc, acolo urmează falsă inspirație, distrugerea și blestemul. *“După roadele lor îi veți cunoaște.”* Darurile pot fi doar pretinse și cei ce le folosesc pot fi niște înșelători, dar roadele depun întotdeauna mărturie despre viața celui om, la fel cum este cazul cu un pom. Nimeni nu poate culege smochine din mărarini. Totul de pe târâmul natural și cel duhovnicesc aduce roade după soiul său.

Când o persoană care are un dar duhovnicesc crede în propriile descoperiri și așteptări, și ajunge să vadă că sunt false, atunci acea persoană va face totul să distrugă slujba căreia i-a acordat un sprijin deplin la început. Numai lui Dumnezeu îi datorăm recunoștința pentru că a ținut mâna Sa protectoare peste Biserica Sa. S-a întâmplat așa cum

i-a spus Domnul lui Petru: *“Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă ceară ca grâul; dar Eu m-am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta”* (Luca 22:31,32).

Poate nici nu ne-am întrebat de ce scumpul nostru Domn a încuviințat cererea vrăjmașului de a-i cerne pe credincioși. Dar în timp ce grâul este cernut, vântul învățăturilor false duce numai pleava și grâul rămâne. Același Domn care a fost trădat și răstignit a înviat biruitor și noi împreună cu El. Ar fi mult mai ușor pentru noi dacă nu am fi nevoiți să luptăm cu forțele vrăjmașului (Efeseni 6:10-20), care au fost deja biruite (Coloseni 2:13-15). Dar numai încercările dovedesc cine suntem. Fără luptă, nu este biruință; și fără biruință nu este cunună. În același capitol Domnul nostru a trăit trădarea de către unul din cei care a mâncat și a băut la aceeași masă cu El (Matei 26). A fost prins ca un răufăcător și a spus doar atât: *“...Dar acesta este ceasul vostru și puterea întinericului”* (Luca 22:47-53). Nici o altă explicație. În Matei 26:54, El a dat răspunsul: *“Dar cum se vor împlini Scripturile care zic că așa trebuie să se întâmple?”* (Matei 26:54). Fratele Branham a predicat că Cuvântul acestui ceas va fi răstignit. Aceasta nu s-a întâmplat teoretic, ci trebuia să se întâmple în cel ce purta însuși Cuvântul. De aceea s-a întâmplat trădarea și iată, era noapte (Ioan 13:21-30). Și în ultima parte a planului de Mântuire s-au petrecut aceleași lucruri care s-au întâmplat la început.

Pot fi cazuri ca cel relatat la începutul acestui an de rev. Harry Hampel (pe care l-am întâlnit prima dată la convenția din 1958 din Dallas, Texas, SUA). Într-o biserică din New Mexico, SUA, era o doamnă cu daruri duhovnicești, care cânta în cor și care s-a îndrăgostit de predicator. El nu a dat curs, ba chiar a respins-o. Ea a fost rănită adânc în orgoliul ei, s-a înfuriat că a fost respinsă, s-a dus la bătrânii bisericii și a spus că a trăit în păcat cu păstorul. Ei toți au crezut-o, păstorul a fost demis și biserica s-a împrăștiat. Păstorul nu a încetat să predice, și-a reînceput lucrarea și încet, încet s-a pus pe picioare o biserică. După mai mult de 20 de ani, în 1999, aceeași soră era pe moarte din cauza cancerului. Conștiința a muștrănat-o puternic și de aceea i-a chemat pe bătrânii bisericii și le-a mărturisit că ea a răspândit minciuna, pentru că păstorul o respinsese. Ea le-a cerut să se roage pentru ea, pentru că nu putea muri în acea stare de disperare. Dar nici nu s-a gândit să-l cheme pe păstor și să-și ceară iertare. Așa cum s-a putut vedea, ea a murit în agonie, neîmpăcată cu Dumnezeu.

La tronul de judecată al lui Hristos va conta numai ceea ce a spus El: *“Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit”* (Matei 12:37). Ar trebui să nu uităm acest lucru și să ne înfrânăm limba. Nu ceea ce spun alții despre noi, ci ceea ce spunem noi despre alții ne va judeca. Dar cine va repara paguba făcută sufletelor care au crezut o astfel de minciună despre păstor și care a purtat ocară? În Evrei 10 ni se spune că dacă cineva păcătuiește cu voia, adică intenționat, atunci nu există iertare. Și în Evrei 6 se spune că, chiar dacă suntem părtași Duhului Sfânt, toate trăirile pe care le-am avut nu mai contează și nici un argument religios nu mai ajută la nimic.

Trist dar adevărat, vrăjmașul găsește întotdeauna oameni, chiar credincioși și din cei care au primit daruri duhovnicești, pe care el îi poate inspira și să răsucescă Cuvântul în mintea și în gura lor, păstrându-i astfel în tradițiile lui. Dumnezeu nu distruge niciodată propria Lui Biserică!! El distruge numai lucrările vrăjmașului. Hristos își zidește Biserica Sa!! Dar uneori rолurile sunt inversate și diavolul este luat drept Dumnezeu. Dumnezeu cu siguranță nu-și distruge propria lui lucrare! Pavel scrie despre lucrătorii din împărăția lui Dumnezeu, că ei sunt slujitori ai Domnului: *“...în slavă și în ocară, în vorbire de bine și în vorbire de rău. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul...”* (2 Corinteni 6:1-10). Influența supranaturală a proorocilor, apostolilor și a slujitorilor lui Dumnezeu nu vine de la ei înșiși, ci de la Dumnezeu, care prin chemări și slujbe speciale își exercită propria Sa influență. Pavel, care era în lanțuri deși nu făcuse nimic rău, spunea: *“...dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat...”* (2 Timotei 2:9). Noi putem mărturisi astăzi același lucru. Autoritatea nu vine de la un om, ci de la Dumnezeu, prin Cuvântul pe care acel om îl vestește.

Un nou început

În ultimii 20 de ani, începând cu anul 1980, Dumnezeu a făcut un nou început după încercarea vrăjmașului de a distruge totul în 1979. În întreaga lume câteva milioane de suflete au primit mântuirea în Isus Hristos prin această slujbă. Credincioșii au fost botezați conform modelului apostolic, în Numele Domnului Isus Hristos. Din 1997 am putut vorbi în peste 60 de adunări penticostale și carismatice din întreaga lume, așa că ei nu se pot scuza. În unele țări am putut vorbi de mai multe ori la televiziune. Pe întreg pământul Dumnezeu a deschis uși și a dat har pentru a putea face călătorii în peste 120 de țări. De asemenea, în anii '80 și '90 nenumărate suflete au venit în Biserica lui Hristos. Poporul lui Dumnezeu a fost condus din ce în ce mai adânc în planul de mântuire, așa cum îl găsim în textele profetice și după cum a fost prezis pentru timpul de sfârșit. Noi vedem acum toate aceste lucruri împlinite. Mesajul lui Dumnezeu, Cuvântul făgăduit și descoperit, cunoscut sub denumirea “mesajul timpului de sfârșit” este răspândit pe toate căile în întreaga lume. Împreună cu frații noștri Alexis Barilier și Etienne Genton, care au fost în adunările fratelui Branham din anul 1956 și au luat parte la această slujbă de la început, tipărim literatură în 15 limbi și slujim oamenilor din întreaga lume.

Nu ar trebui să ne mire dacă în anul 2000, câteva stații TV, care pot emite în toată lumea prin satelit, ne-au oferit ocazia de a transmite programul nostru. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, după cum ne avertizează

apostolul Petru (1 Petru 4:7) și de aceea trebuie dată ultima chemare. Și nu a prezis Domnul nostru lucrurile care se vor întâmpla înainte de revenirea Sa (Matei 24, Marcu 13, Luca 21)? Nu a atenționat El asupra acestor lucruri, spunând: *“Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși”* (Matei 24:33). Acest text a putut fi citit timp de 2000 de ani. Dar noi suntem în generația care vede toate aceste lucruri întâmplându-se. De asemenea, ceea ce a spus Domnul nostru în legătură cu Israel s-a întâmplat: *“Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor”* (Luca 21:24). După 2000 de ani, începând cu anul 1948, statul Israel există din nou. În procesul de pace, negocierile se concentrează asupra Ierusalimului, care este de 3300 ani capitala Israelului, căci acest oraș trebuie să devină o piatră grea pentru toate națiunile (Zaharia 12:2,3). De fapt, atenția este îndreptată spre Muntele Templului, așa cum s-a putut vedea când dl. Ariel Sharon a fost în vizită acolo în luna septembrie, anul acesta. S-a făcut tot ce se putea face, s-au desfășurat negocieri la toate nivelele. S-a oferit “teritoriu pentru pace”, “autonomie” aici și “un stat separat” dincolo, până când trebuie să se îndeplinească ceea ce este scris: *“Când vor zice ‘Pace și liniște’* (1 Tesaloniceni 5:1-3). Dar va fi o pace înșelătoare, făcută de oameni. În ultima rundă a convorbirilor, Vaticanul, ca cea mai înaltă autoritate de pe pământ, va juca rolul cel mai important, ca să se îndeplinească Scriptura și legământul de șapte ani să poată fi semnat (Daniel 9:27), după cum este acceptat în acordul de la Oslo.

Acum timpul este aproape și lucrurile sunt în derulare. Proorocia biblică se îndeplinește în toate domeniile: cu poporul ales al Israelului și cu Biserica aleasă dintre neamuri. Întreaga constelație a ultimului imperiu mondial – Uniunea Europeană – din politică, economie și religie arată spre împlinirea totală (globală) a proorociei biblice în timpul de sfârșit. Cum toate lucrurile sunt unite la toate nivelele, chiar și capitalul mondial, vine la existență “Europa Unită” sub dominație romano-catolică, așa cum a fost sub împăratul Carol cel Mare. În această scrisoare circulară nu ne putem ocupa mai detaliat de acest subiect. Este mai târziu decât cred unii! Domnul nostru vorbește cu insistență poporului Său: *“Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului”* (Luca 21:36).

Retrospectivă

Anii dintre 1960 și 1979 au fost deosebiți atât pentru biserica locală, cât și pentru începutul răspândirii mesajului acestui ceas. Anul 1980 a fost un nou început caracterizat prin vestirea Cuvântului descoperit al lui Dumnezeu în aproape toate bisericile existente. Dumnezeu a călăuzit în așa fel că am fost primit cu respect. A fost un mare privilegiu pentru mine de a-L sluji pe Domnul în toți acești ani. Adevărata Biserică a lui Dumnezeu primește hrana proaspătă a Cuvântului. Nu ar trebui să pară ciudat nimănui că eu am aceeași responsabilitate pe care a avut-o și Pavel datorită trimiterii divine. Cei aleși vor recunoaște căile lui Dumnezeu și vor umbla pe ele. Cine respectă ceea ce spune Dumnezeu, trebuie să știe că lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și chemarea pe care o face cuiva (Romani 11:29). Un dar și o chemare se revărsă într-o însărcinare.

Eu cred ce i s-a spus fratelui Branham, care a fost un mesager și un prooroc făgăduit, în 11 iunie 1933, din acea lumină supranaturală, în timpul unui serviciu de botez la care au fost martori peste 4000 de oameni: **“Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul să premergea prima venire a lui Hristos, mesajul care îți este dat ție va premerge a doua venire a lui Hristos.”** Noi vedem acest lucru împlinit acum. Mesagerul a fost luat în slavă, dar mesajul ne-a rămas. Acele multe învățături despre faptul că Isus deja a venit, despre tunete, etc. nu reprezintă mesajul lui Dumnezeu, ci Cuvântul original care este predicat este mesajul Lui. Așa a rânduit Dumnezeu toate lucrurile, ca slujba mea să fie într-o așa măsură legată de cea a fratelui Branham, ca a nici unui alt om de pe pământ. Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu este valabil pentru toți copiii lui Dumnezeu. Ultimul mesaj este vestit cu toată claritatea și credincioșia ca mărturie. Cine are urechi, să asculte ce spune bisericilor Duhul.

Încă o dată, ca fiecare să înțeleagă pentru totdeauna, trebuie să spun că în conformitate cu chemarea mea, slujba mea se desfășoară pe două căi: *mai întâi să predic Cuvântul lui Dumnezeu, apoi să împart hrana duhovnicească*. Asta și fac. Predic Cuvântul în lumina în care el a fost descoperit, cu tot ce i-a fost dat fratelui Branham și las Biblia, ca Cuvânt al lui Dumnezeu, să fie autoritatea finală și cea mai înaltă. Eu nu predic din nou predicile fratelui Branham, nu iau citate din care să fac învățături speciale, ci las totul așa cum este scris. Și toți frații și toate surorile care le citesc sau le ascultă sunt hrăniți și binecuvântați din belșug. Cine este corect în inima lui, va înțelege corect toate lucrurile, inclusiv slujba pe care am primit-o de la Dumnezeu. Cine poartă ceva fals în duhul lui, va înțelege greșit toate lucrurile. Acesta este un principiu duhovnicesc. Toți frații care așează afirmațiile fratelui Branham deasupra Bibliei ar trebui să ia aminte la acest lucru, pentru că ei răsucesc lucrurile, provocând căderea lor și distrugerea celor ce-i ascultă, așa cum avertizează Petru de oameni care au făcut acest lucru deja în zilele apostolilor cu Sfânta Scriptură și cu afirmațiile apostolului Pavel (2Petru 3:14-18).

La toți cei ce au rămas în învățătura sănătoasă, Cuvântul lui Dumnezeu a căzut într-un pământ fertil. Oricine urmează interpretările, părăsind terenul biblic, și face interpretări din citatele fratelui Branham, este de două ori înșelat. Căci numai cei ce rămân în Cuvântul lui Dumnezeu, rămân cu adevărat în Dumnezeu. *“Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu”* (Ioan 3:34). Același lucru se aplică și slujitorilor pe

care El îi trimite: *"Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine"* (Luca 10:16). Domnul nostru a spus: *"Adevărat, adevărat vă spun, că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine"* (Ioan 13:20). Ceea ce contează și astăzi este o trimitere directă din partea lui Dumnezeu: *"Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi"* (Ioan 20:21). Chemarea directă din partea lui Dumnezeu este de fapt condiția pentru o slujbă biblică, așa cum a spus fratele Branham: "Nimeni nu are dreptul să urce la amvon dacă nu a avut o trăire cu Domnul și nu a primit o trimitere asemănătoare cu cea a lui Moise." Numai în acest caz se aplică ceea ce a scris Ioan: *"Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu, ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu, nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii"* (1Ioan 4:6).

În acest punct aș vrea să menționez cu adâncă apreciere că toți cei ce lucrează în cadrul Centrului de Misiune din Krefeld din anul 1980, sunt și astăzi cu noi. Toți lucrează cu credincioșie în birou sau la departamentul de distribuire. Cât despre voi, dragi frați și surori din Europa și din întreaga lume, care pășiți cu Domnul și m-ați însoțit în slujbă în ultimii 40, 30, 20, 10 sau câți ani au fost, doresc să vă mulțumesc din toată inima. Împreună vom petrece veșnicia cu iubitul nostru Domn. Știu că mulți amintesc cu credincioșie în rugăciuni această slujbă. Mulțumiri deosebite celor care au dat Domnului ceea ce-I aparține de fapt. Voi sunteți binecuvântați într-un mod deosebit conform făgăduinței Lui. Zeciuiele și jertfele voastre nu merg la un om sau la o asociație, ci direct la Domnul, în depozitul de hrană, astfel ca hrana duhovnicească să poată fi împărțită (Maleahi 3:6-10). Și aceasta este o parte din rânduiala divină cu care toți credincioșii s-au conformat. Frații și surorile din cele trei țări vorbitoare de limba germană, Germania, Austria și Elveția poartă cea mai mare parte a sarcinii lucrării misionare. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze din abundență pe toți cei ce sunteți părtași la această sarcină, pe voi toți cei ce dăruiesc, și fie ca El să vă răsplătească și să vă dea ceea ce aveți nevoie, după bogățiile slavei Sale. Vă mulțumesc că vă amintiți de lucrarea lui Dumnezeu într-un mod practic.

Vreau să mulțumesc tuturor fraților lucrători din Europa și din întreaga lume pentru buna cooperare. Fie ca Domnul să reazeze Biserica cât mai repede în starea în care a fost la început, total rezidită și îmbrăcată cu puterea Duhului Sfânt pentru lucrarea de sfârșit a lui Dumnezeu și să trăiască toate lucrurile, până la ultima făgăduință.

Adevărata slujbă de învățătură va fi urmată acum de adevărata și puternica lucrare a lui Dumnezeu. Printr-o revărsare reală a Duhului Sfânt, dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre (Romani 5:5). Aceasta este dragostea pentru adevăr. În această dragoste adevărată, Biserica Mireasă este unită desăvârșit cu Hristos, Capul și devine o inimă și un suflet, botezată de un singur Duh într-un singur Trup (1 Corinteni 12). NUMAI DRAGOSTEA DESĂVÂRȘITĂ VA INTRA ACOLO! Isus Hristos, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Alfa și Omega, a răscumpărat și desăvârșește Biserica pentru ziua revenirii Lui. Cu adevărat, ce este mai bun va veni la sfârșitul timpului de har! Fratele Branham a văzut ceea ce urmează să se întâmple chiar înainte de răpire: o lucrare puternică și supranaturală a lui Dumnezeu, fapt confirmat și de Cuvântul Său (Hagai 2:5-9, Evrei 12:25-29, și alte texte).

Prin credință noi vestim biruința deplină a Domnului cel răstignit și înviat asupra tuturor puterilor vrăjmașului (Romani 16:20, Coloseni 2:13-15). Este posibil ca noi să ne îndreptăm spre ultima parte a planului lui Dumnezeu pentru timpul de sfârșit. Ferice de cei ce cred ce zice Scriptura *"Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui"* (Romani 9:28).

Fie ca noi toți să ajungem la starea în care Dumnezeu să-și găsească plăcerea în noi și noi să putem striga din adâncul inimii: "Maranata, vino mai curând!" *"Cel ce adevărește aceste lucruri zice: "Da, Eu vin curând". Amin! Vino, Doamne Isuse! Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin!"* (Apocalipsa 22:20,21).

Aș dori să-mi cer iertare tuturor celor ce nu le-am putut răspunde la scrisori sau cereri. Timpul îmi este măsurat. Materialele pe care le-ați comandat vă vor fi trimise cât de curând. În slavă, când timpul nu va mai fi, voi avea posibilitatea să stau cu fiecare din voi și ne vom bucura pentru totdeauna de prezența Lui.

Pentru anul 2001 vă doresc cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu, așteptând de la Domnul, prin credință, ceea ce scrie apostolul Pavel: *"Iar Celui ce prin puterea care lucrează în noi poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus din neam în neam, în vecii vecilor! Amin"* (Efeseni 3:20,21).

Din însărcinarea Lui,
Fratele Frank